

Sygn. akt III CSK 25/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku R.T. i G.T.
przy uczestnictwie R.R., B.R., E.L., P.L., A.K., I.F., B.K., J.K., M.S., A.W. oraz
Gminy Miejskiej K. następczyni prawnej uczestniczki A.S.
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika R.R.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 września 2016 r., sygn. akt II Ca [...] /15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wnioski wnioskodawców oraz uczestników P.L., E.L. i A.K. o
zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 września 2016 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie o ustanowienie służebności drogi koniecznej oddalił apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w C. z dnia 25 maja 2015 r.

Uczestnik R.R. wniósł skargę kasacyjną, wskazując na „potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”, dotyczących ustanawiania służebności drogi koniecznej na nieruchomości stanowiącej siedlisko.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wielokrotnie podnoszono w orzecznictwie i doktrynie, że ze względu na nadzwyczajny i publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej przyczyny uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy muszą mieć walor uniwersalny, czysto jurydyczny, oderwany od konkretnej sprawy w tym sensie, że oddzielony od dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, „Izba Cywilna” 2009, nr 4, s. 47, oraz z dnia 11 listopada 2014 r., V CSK 66/14, nie publ.).

Przepis art. 145 k.c. był wielokrotnie przedmiotem wykładni dokonywanej przez Sąd Najwyższy w różnych stanach faktycznych. „Otwartość” tego przepisu i odwołanie się w nim do klauzul generalnych nie pozwala jednak na ustanowienie jakiegoś jednolitego standardu ustanowienia służebności drogi koniecznej; zawsze zależy to od wielu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych.

Niniejsza sprawa nie stwarza podłoża do kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego, zwłaszcza że podniesione przez skarżącego przyczyny kasacyjne prowadzą się w istocie do podważenia ustaleń i oceny dowodów, co jest w postępowaniu kasacyjnym - zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. - niedopuszczalne.

Także ocena opinii biegłego należy wyłącznie do sądu *meriti*. Ustawodawca celowo użył w art. 278 § 1 k.p.c. sformułowania „może”, podkreślając swobodną władzę sądu w tym zakresie. Sąd ten dokonał tej oceny i prawidłowo ją uzasadnił.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 520 § 1 w związku z art. 398²¹, 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

jw

a.t